

PLOMA DE FERRO

2025

Recull d'obres guanyadores

Ho organitza

Ajuntament de Capdepera

SERVEI D'ASSESSORAMENT
LINGÜÍSTIC

Hi col·laboren

ceipsauba@educaib.eu

971564275

Índex

Categoria adulta

CAMÍ A LA CALÇ. Fiona Sarola Lozano. PRIMER PREMI 6

S'HA ACABAT EL BRÒQUIL. Gabriel J. Torres Malpesa
PREMI LOCAL, *Rosa Mestres*24

RONDALLA DE N'ANYANA. Joan Cabalgante Guasp
ACCÈSSIT LOCAL, *Ocell de paper*41

COBEJANÇA. Miquel Piris Obrador. ACCÈSSIT LOCAL,
De Joana Argent 47

Categoria juvenil

ALUMNAT DEL CEIP S'AUBA

INVASIÓ DELS REIS D'IRIS, de Carme Morey Pérez64

LA FINAL, Pau Espiritusanto Chanton 68

LA MÀGIA PERDUDA, de Daniela Forján González 71

EL LLAPIS, Javier Vaca Hermosell 74

ALUMNAT DEL CEIP S'ALZINAR

RECERCA DEL PASSAT, Zihan Zhou 77

NA MARIA I EL SEU CA, Ana Beatriz Guidini Martínez 84

EL JOVE DETECTIU, Mohammed Saleh Hessina Hayub 89

MIRA PER ON!, Andrea Vega Contreras 91

Categoria adulta

S'hi varen presentar 80 narracions.

El jurat d'aquesta categoria va estar format per Aina Fullana
Llull, Pere Antoni Pons Tortella i Pau Vadell Vallbona

CAMÍ A LA CALÇ

Fiona Sarola Lozano. Primer Premi

El cel porpra d'alcohol i acònit entre les dents del formigó armat. Vessa la llum, vessa l'albada oberta al ventre de la nit. Al meu costat un cos respira i batega i escalfa l'aire a retalls. Mou, de tant en tant, la cama. L'halo dels seus cabells s'arriba, és una anemone. D'aquí poc la claror el despertarà, i ens veurem les cares, i buscarem vergonya o orgull o amor o violència, i tot serà lleugerament menys bell. Ara, però, puc mirar-lo sense que signifiqui res. Té una cicatriu que es confon amb les línies d'expressió d'entre les celles, i els llavis en carn viva on s'ha arrancat la pell. Em recorda l'actor d'una pel·lícula francesa. Potser és només el pla —els meus ulls, la seva pell, la tendresa de la besllum—. A mesura que hi penso la son torna a desfullar-se rere el meu front. No em resisteixo. La ressaca és un batec al centre del crani, i els somnis se'n desprenen a braçades mandroses. *L'interior ruïnós d'un parc aquàtic*

—líquid caient de les orelles, dens i calent— el meu germà rient mentre assegura que un hauria d'esperar als tretze per a plorar —parets cobertes de material pornogràfic—, els meus peus sobre la balança, que marca 90 kg... Cada imatge és una onada, i amb la seva retirada només queden línies de sal. No intento conservar-les.

—Ei —una veu s'enfonsa suaument en la meua somnolència. L'obre sense hemorràgia, separant-ne els pètal—. Ei, estàs bé?

El sol m'ha tenyit de blau les retines. El món és un record abissal i la cara sobre mi és la d'Andersen imaginant les sirenes. Em mira —les celles una mica aixecades—. Despert sembla més gran, atractiu d'una manera més quotidiana. Estem prou a prop l'un de l'altre per a respirar el mateix alè.

—Sí, sí, perdona —aconsegueixo dir. La meua veu també sembla arribar a través de capes d'aigua. Tinc la boca empantanegada pel regust de caramel al fons d'una bossa—. La ressaca, res més.

—Sol passar —somriu, allargant la mà—. Per si no ho recordes, em dic Miquel.

—Pau, encantat.

Els dos hem de recolzar tot el pes en un colze per a encaixar les mans. És absurd i ens n'adonem. Durant un instant no fem res més. Calculem els danys a partir dels cabells brillants de suor i purpurina, la pell grisa sota els ulls, els grans cobrant-se el preu de la joventut sota les barbes amb prou feines esbossades. Olor humanes, probablement, de les quals ja no som conscients. Somriem com persones que s'han barrat el pas accidentalment en una porta. És impossible saber on posar els dits i les pupil·les —on posar els records que tornen en flaixos cecs—. Quan torno a mirar-lo als ulls encara somriu, però més com qui sap el final d'una pel·lícula i està esperant a veure com reacciona al gir de la trama. Em pregunta si vull esmorzar alguna cosa. Assenteixo sense qüestionar què vol menjar al mig del no-res. No sembla preocupar-lo. El sol sobre nostre és carnós com un préssec esclafat contra una finestra. Ple estiu, el suc baixant pel vidre. Tinc la sensació de tenir nou anys i despertar a casa l'àvia en un món nu i sense topònims. S'aixeca quasi amb lleugeresa. Estira els braços, arquejant l'esquena amb l'expressió satisfeta d'un gat domèstic, i deixa anar un sospir igual de complaent. Estar despullat no sembla destorbar-lo més que les esgarrapades ara evidents a les cuixes.

No hi ha res deliberat en el gest. Quan s'adona que l'estic mirant somriu, però no canvia l'actitud. Torno a pensar en l'actor de la pel·lícula francesa, en com en una escena s'asseia en roba interior a una cadira i recolzava els peus a la taula de davant —l'abdomen revelant els plecs de carn, però la mateixa invulnerabilitat animal—. En Miquel recull la roba interior, la gira, i se la posa. La segueixen els pantalons, que s'acaba d'apujar fent un parell de salts. Li van amples a la cintura, i recordo passar els dits pels cercles del cinturó i atraure'l cap a mi. La camiseta se la penja a l'espatlla, deixant al descobert el final del ventre —la carn tendra, encara esblaimada per l'hivern— i la línia dels bòxers. La imatge té un erotisme torbador. Està massa ocupat rentant-se la cara amb aigua d'una cantimplora per a veure el canvi en la meva mirada. No sé vestir-me amb la mateixa gràcia. Com en els llunyans vespres de natació i clor i cossos de violenta innocència, em poso la roba interior sota les mantes. He de portar-me els genolls fins al pit, arrugar els pantalons, barallar-me amb la cremallera que resta oberta com la mandíbula d'una calavera. La camiseta està tacada d'alguna cosa que podria ser vi o sang. M'empasso la vergonya com una bola de pèl de gat. En Miquel em passa la cantimplora i em rento també la cara —lleganyes, pell eixuta,

ferides als extrems dels llavis—. El meu aspecte és deplorable. M'agradaria posar una cortina entre nosaltres. Desaparèixer, com a mínim. Submergir-me en aigua bullent i sortir-ne nu de lletjor i angles erronis.

Baixem de la casa abandonada evitant els trossos de metall rovellat i vidre trencat. Els peus dins els impúdics maons —els dits tacant-se de pols i calç—. Per a saltar d'una paret a mig construir fins a terra, en Miquel m'ofereix la mà. És una broma, evidentment; una manera de fer veure que el silenci en el qual ens movem és cosa del cansament i no de la manera que les paraules perden el seu significat tan lluny de casa. La hi accepto. Durant la resta del camí parlem dels nostres germans petits, de com els va a l'institut, del frenesí amb el qual s'entreguen a les transgressions. No diem res de si els trobem a faltar o de si ens agradaria haver fet les coses diferents. Ell té la mania de dir *eh?*, de somriure amb la meitat de la boca, de fer petar les articulacions dels dits de la mà dreta. No estem tan lluny de la civilització com pensava. Quinze minuts i trobem el seu cotxe aparcant al final d'un camí de terra. Fa calor, dins. Obrim totes les finestres —un aire feixuc com l'ofec—. Mentre en Miquel es baralla amb la marxa enrere, jo faig recompte

d'objectes. Dues xibeques, una dessuadora, una postal d'una verge que no reconec, un replec de papers encabits on s'haurien de posar ampolles, tres o quatre bosses de plàstic i el rebut d'un supermercat. Pregunto només per la verge. Diu, mirant enrere per a no sortir del camí de terra, que és la de *la Cueva*. Les finestres estan brutes, però miro enfora igualment. Anècdotes com mosquits contra el vidre.

El cotxe esbufega alleujat quan finalment pot apagar els motors. És la respiració d'un engranatge raquític —del sutge i l'òxid acumulats com crostes a les mans d'un avi—. El pàrquing només té un altre habitant. L'aire, al voltant —la calor esmussada dels estius que trontollen quan se'n van—. El viatge m'ha deixat el nas empaperat de molles, tapisseria vella i aquell no sé què de pi dels autobusos que agafàvem de petits. No diem res mentre sortim, ni quan ens apropem als arcs daurats del McDonald's. Fins i tot ells s'han d'agenollar davant la llum despietada del migdia. Envoltats de silencis industrials, finestres trencades i el vapor asfixiant de l'asfalt, aguanten com gàrgoles despenjades d'una última catedral. Els vidres retornen els somriures fluorescents del buit i per un instant em sento

irreparablement lluny de tot —del ciment, del sol, dels dits ferris de l'aire, del meu cos, del dolor, de la bellesa d'en Miquel, dels dies perduts als arxius sense índex de la memòria.

—Déu salvi les franquícies, eh? —la veu d'en Miquel s'alenteix en les teranyines de l'aire calent.

—Déu salvi les nostres artèries, més aviat —sona una mica més esquerp del que voldria, però en Miquel no sembla adonar-se'n. Es fa visera amb la mà i mira l'horitzó amb el front una mica arrugat.

—Sembla que plourà, al final —segueixo la seva mirada. El cel està escrit en un llenguatge que no entenc—. Mira, allà al fons. Em jugo el que vulguis que a més d'un se li mullaran els llençols.

—I jo que volia fer la bugada... —em somriu, i em dol una mica més saber que demà tornarem a ser estranys, que potser ens trobarem separats per un taulell i ens haurem de preguntar el nom.

En un impuls de cavallerositat m'avanço uns passos per a obrir la porta. Com sempre que em sento observat, oblido com caminar, com deixar les mans als costats del cos de manera

natural. Tinc els lligaments de nitrogen líquid. La meva mà s'apropa al plàstic negre del mànec amb lentitud agònica. Sento la tensió a les galtes, a les mandíbules preses per l'esforç de la inexpressió. Empenyo la porta. Hi ha un xoc de plàstic contra plàstic. No ho processo. Torno a intentar-ho, i el meu pols es dispara. El vidre tremola —costelles de microones, enemic que ara esmicolaria fins que la sang dels meus artells quedés gebrada de bocins foscos. Estiro. La porta s'obre amb una queixa a mig pronunciar. No puc mirar en Miquel. El deixo passar amb el gest d'un majordom de pel·lícula clàssica, i ell somriu. Sembla aliè a la suor freda que m'enganxa la camiseta a l'esquena, al regust edulcorat de la vergonya. Com l'odio i com l'estimo, en aquest moment. Em permeto imaginar-lo invencible, treure'l de les pel·lícules de Godard i posar-lo en una èpica romana —la pell morena, el nas prominent, la boca torta en l'ebrietat de la victòria—. Jo li oferiria l'espasa de genolls, i somiaria en el frec humit dels nostres cossos a l'arena. Miro avall. Com sempre, tinc la impressió que la gent pot llegir el que penso als meus ulls —com en aquells cartells de lletra minúscula dels museus—. No és el cas. Tampoc els ulls d'en Miquel transmeten més que el lleu desenfocament del canvi de llum. No sé qui va dir que els ulls són les finestres de

l'ànima, però hauria encertat més comparant-los amb les superfícies iridescents de les ulleres de sol. Mentre intento eixugar-me dissimuladament la suor de la nuca, en Miquel ja ha trobat una pantalla, ja tria entre les formes platòniques de les hamburgueses i les begudes, ja mou, rapidíssim, els dits sobre el datàfon. S'atura.

—¿Què et ve de gust? Convido jo —em mira, expectant, i un cop més em dol que sigui tan bell, i que a mi la bellesa em fregui només en forma de joventut, de transició, alè quasi deixat anar.

—No fa falta, de veritat, només... —somric a mitges, barrejo raons, però no em deixa acabar.

—Va, va, no passa res, tu digues —les commissures, les arrugues esbossades a les vores dels ulls—. Em desarma. Aquí, on la tendresa només podria transformar-se en distància, desitjo besar-lo altre cop; besar el roig, el blanc, besar els dits i els artells i el coll obert com la mà de Déu.

—El mateix que tu, doncs —responc, i res projecta el que penso—. Moltes gràcies —altre cop somriu, i recordo l'institut: catorze anys i enamorat de l'impossible. La sensació passa. La guardo amb els altres vidres arrodonits per la marea.

No arribem a parlar sobre si menjar dins o fora. El segueixo com Judes devia seguir Jesús, aquella nit. M'agradaria trobar-li un defecte que justifiqués convertir-lo anècdota —que em permetés entregar-lo amb les mans lligades a la humiliació de la narrativa—. M'agradaria trair-lo, amb motiu o sense. És un desig absurd. No hi ha res a trair. No hi ha més que les restes orgàniques de la nit. Potser és amor, el que li demanaria, però sabent-ho impossible em conformo amb la traïció. És absurd. Fins i tot aquesta dramatització és millor que la realitat. No ens coneixem i no ho farem. Judes sota l'arbre, abans del pa i el vi.

—Veníem sempre amb el meu pare, aquí —diu, quan seiem. Els ulls floten entre les taules buides, els cartells en diversos estats d'enrunament, les dues dones parlant fluixet—. És estrany com no podria dir què ha canviat, exactament, però alguna cosa ho ha fet. És i no és, saps què vull dir? —assenteixo, ell somriu, i entenc una mica més el que explica—. Mira, allà hi havia taules petites, de colors, però quan es van cremar ja no en van portar de noves.

—Això es va cremar? —imagino l'escena, cinemàtica.

—No ho diries mai, eh? —somric una mica, que sembla ser la resposta adequada—. Un incendi elèctric va calcinar el local fins als fonaments. Tot dissolt com cotó de sucre, però al cap de tres mesos ja n'havien fet un de nou, com si mai hagués passat res —fa una pausa. Al final comença a desembolicar l'hamburguesa—. Coses que passen, eh?

El paper, lleument humit per la salsa, l'oli i el vapor, espetega com el d'un caramel. Està calent, i m'adono quasi amb sorpresa que tinc gana. L'olor plàstica em recorda a altres tardes, a altres taules enganxoses de Coca-Cola. Em passen pel cap persones amb qui ja no parlo, rostres i noms amb la manca de textura de la nostàlgia. Per algun motiu penso també en els entrepans de truita després dels partits de rugbi —en el paper de plata calent i el perfum de l'espuma d'afaitar del meu pare—. És absurd el mal que pot fer una imatge. Penso que l'últim dia que en vaig menjar no devia adonar-me'n, que simplement vaig engolir el pa amb la voracitat dels qui creuen que les coses duren per sempre.

—En què penses? —en Miquel em mira. L'hamburguesa a la mà, encara perfecta.

—Res, perdona —i ara és el meu torn de somriure i entonar la disculpa com una pregària.

—No, no, si cap problema —em mira, i sota la seva mirada em torno escarabat, sargantana, papallona clavada al cartó—. És només que no voldria avorrir-te, ja m'entens.

—Oh —les ales bateguen un cop, dos, tres. Llucifer somriu. És més bell dels àngels—. Perdona.

—No passa res, de veritat —queixala l'hamburguesa, mastega, somriu—. Ah, exactament igual que sempre. Res com les coses reemplaçables, eh?

—Mhm —tinc la boca plena, la salsa evaporant-se fins a l'absis del paladar. Empasso de pressa. Vull oferir-li alguna cosa. Oferir-li arraulida dins les mans còncaues. Començo a parlar abans d'adonar-me'n—. En això pensava, una mica. El meu pare preparava sempre els mateixos entrepans per a després dels partits. De truita, calents. No en tornaré a provar, saps? Encara que ho faci tot exactament igual, no serà el mateix. En canvi, si haguéssim anat al McDonald's...

—Ara podries tornar-hi.

Assenteixo. Mengem. Durant un parell de minuts sembla que no queda més a dir. Aquest cop, però, no hi ha suor freda. Alguna cosa ha quedat presa de la irrealitat i ara broda les vores del moment. La terrible nuesa de l'estiu ha desaparegut —em trobo en la consistència onírica de l'aire condicionat. Seria fàcil donar la culpa al cansament, a la ressaca, al no-res dels restaurants mig buits, però em resisteixo a fer-ho. Es perdria part de la meravella, si pogués explicar-la.

—Potser seria pitjor —veu als meus ulls la falta de comprensió, s'atura, continua—. Els entrepans, vull dir. Com quan tornes a l'escola després d'un temps, o a la platja on anàveu de petits, i tot és allà excepte, no ho sé, la màgia —somriu com si hagués fet una broma una mica massa suada.

—No passa res. És l'estiu, crec —altre cop parlo abans de pensar—. A vegades sembla que els arranqui la pell a les coses —no el miro als ulls. Miro l'arruga que li creua la part inferior de la galta quan parla i veig, en un projector sincopat, com se li marcarà a la cara quan sigui vell—. No sempre, només... No ho sé, quan és blanc, com avui. Inert.

—Sí, exacte —ni tan sols l'escalfor de l'entonació em fa sentir menys ridícul en les meves paraules massa grans, en la meva filosofia de terrassa de discoteca—. Què covard. Amb

dos cubates trencaria les tres mil milles de costa. Sense, no soc capaç. Abaixo el cap, em concentro en l'hamburguesa.

La conversa torna a apagar-se. És culpa meva, i en sento el pes a les espatlles. Sota la llengua s'encenen centenars de frases que voldria pronunciar —pampallugueja la pell, intenta un cop més fer-se transparent. No aixeco la mirada. Soc un animal massa vell per a no mossegar la mà abans que inventi el ganivet—. Que es confessin, els que mai han hagut de fer penitència. Que confiïn a la nit les seves estrelles els que no les han vist desplomar-se.

—Déu meu, no ha sigut sempre així, no? —la veu d'en Miquel té un timbre quasi histèric, i els meus ulls busquen els seus sense demanar-me permís—. L'estiu era diferent, no? No tenia aquest no sé què de... Déu meu, no ho sé, com els ossos de les pel·lícules de l'oest. Tu ho veus, no? No ha sigut sempre així.

Tasto el silenci abans que gebri l'espai entre nosaltres. No sé què dir. La meva ànima, amb la pell cremada pels instants

de sol, tanca les finestres i els porticons. La veig doblegar-se sobre si mateixa i llepar-se les ferides. El gust de sang m'omple la boca. Voldria agafar-la de les espatlles, cridar que l'amor bé es val unes quantes butllofes. No serveix de res. Mut, espero.

—Perdona, no sé què em passa —somriu en Miquel—. M'estic morint de son, ja no aguanto aquestes mogudes —somriu, amb la quietud del formol—. Sembla bé si fem ja una retirada? Sé que aquest és el moment de dir que no, que fora l'estiu és cadavèric i despietat, que si s'espera trobaré els noms i els verbs i els adjectius adequats, però no puc fer-ho. Un fil de cuir m'encadena les cordes vocals al fons de l'estómac. Només soc capaç d'assentir, d'afegir alguna vacuïtat sobre els anys. El veig aixecar-se. Em veig a mi mateix agafar la safata, llençar el plàstic i el cartó brillant, obrir un cop més la porta. Aquest cop no hi ha cap gest teatral. Abaixo els ulls. El formol amb prou feines li anima les commissures dels llavis. El temps se m'escapa en cada pas en fals, en cada evasió de les pupil·les. Alguna cosa dins meu m'esgarrapa les costelles, però la ràdio del cotxe n'ofega el so. *Flaixbac*. No li dic que *I gotta feeling* era la cançó preferida d'un amic a qui no he vist des dels deu anys —que encara hi penso, cada cop, i el record se'm clava sota el

diafragma—. Que quan sona a la discoteca la canto igualment. Que salto, i crido, i que aquell és un gest d'heroisme —voldria que ho entengués, com en soc de sincer llavors, amb la pèrdua i l'amor fets un nus al voltant del coll—. Aquesta és una glòria que encara ens està reservada. Els ulls transparents —l'ànima supurant—. No puc. Tot el que diem s'enfonsa als seients. Ell mira endavant, a l'extensió blanquíssima de la carretera, i jo miro el velocímetre en el seu vals sense objecte. De tant en tant li indico la sortida d'una rotonda. El temps, el temps s'escapa. Puc sentir el pols a la gola. Només una paraula. Només una paraula. No dic res. No dic res palpable. Quan passem per davant de la meva escola ni tan sols l'assenyalo. Covard, em guardo la veritat com un anell de promesa —cobert de pols al fons d'un calaix—. Em deixa davant de casa meva, ben bé a la porta. Insisteix a aparcar en doble fila. Tan bon punt s'atura els meus dits obliden com desfer el cinturó de seguretat. Premo un, dos, tres cops. M'ajuda quasi per reflex. Ens mirem —sense voler—. Vermell a les galtes, a les mans, a l'esquena pelada de la meva ànima. Sobre la llengua les paraules s'inflen com capolls de rosella. No sé si besar-lo o jurar que en algun moment vaig veure l'estiu perdre les flors i fins i tot les espines.

No dic res. Oh, Déu em perdoni, no dic res. Surto del cotxe. Rodes i clàxons, turistes i nens, quatre caminants amb els seus gossos de joguina. El silenci es desfà com glaç. Em resisteixo a mirar enrere. Les claus, les mans, el pany de la porta. Ningú a casa. Tinc son i gana i metall a l'esòfag. Puc ser sensat i admetre que res d'això és veritat, que m'agraden massa les històries i no sé viure sense forçar un sentit narratiu. El somriure és només un somriure, i la meravella un concepte arrancat del cos encara calent de millors novel·les. L'estiu és només una estació, les pel·lícules només propaganda, la nostàlgia una conseqüència d'errors en sinapsis intranscendents. Sí, el món és presa dels noms només com l'aigua és presa de les xarxes d'arrossegament. Puc ser sensat. El sexe està bé i l'amor és per a cançons de Manel al seient de darrere d'un cotxe. Els detalls no són importants. La veritat i el mite al mateix llit, enxarxats de matinada. Puc anar a l'habitació, desvestir-me, estirar-me sense pensar en el que diria la meva mare de la higiene. Puc distreure'm rumiant què faré per dinar i si demà tinc reunió a la feina. Puc mirar el sostre —la bèstia celeste dorm fora, i quasi no la trobo a faltar—. Penso simultàniament que m'hauria de rentar les dents i que no és just robar-me de tragèdia. Soc un peix en les seves aigües —mut, inconscient, culpable—. Com

explicar que els anys m'arrosseguen cap al melodrama? Que la vergonya se'm multiplica a les venes, que s'insereix com calç en les fenedures del cervell, que als tretze tenia les mans ensangonades i ara a les palmes només m'hi queda pintura vermella —que espero l'última metamorfosi de colorant a vi, a melmelada—. M'agradaria enquadrar-ho tot en tres actes. Ho faig, a vegades. En el seient del director hi queda l'empremta de la meva suor, i en el guió hi ha frases que en algun moment em va dir la meva mare, però ja no puc travessar la pantalla. No sé on projecten les llums. Imagino un cinema buit, mig enrumat, on l'única coreografia és la de la pols. Com perdonar-m'ho? Encara em puc veure jurant que no oblidaria el que és tenir sis, deu, quinze, dinou anys. Pàgines fins als genolls —una aiguada—. Podria plorar, però no ho faig. Podria plorar i em forço a fer-ho. No per mi, no per aquest cos massa gran per a l'ànima que l'habita, sinó per cada fractura a les costelles —cada escletxa que el desig ha gravat als ossos—. Un cop vaig sentir que la meva pell era massa prima per a tanta meravella. Ara dels ulls em surt aigua i sal —litres de matèria inerta.

S'HA ACABAT EL BRÒQUIL!

Gabriel J. Torres Malpesa. Premi local

Estiu de 2024. Mallorca és plena a vessar, trontolla! *Okupada* per la mà que ens dona menjar fot un patapam de cal Déu. Les veus verdes, sibil·les, ja ens ho havien bufat... Mentrestant es consuma la trencadissa. El capital, empoltronit, discuteix quin és el sexe dels àngels. Caiguda de l'escambell, l'illa s'ha convertit en un sementer d'estora vermella i fanfàrria, això sí, d'ús preferencial de tot el que faci oloreta de turisme.

A Mallorca, per molt esperpèntic que sembli, tot té un preu; impagable per als nadius, però els titellaires governamentals ens volen vendre que ens ho hem d'agafar amb paciència. Senyores i senyors: vivim del turisme, Al·leluia! No hi podem fer res.

Per sistema sempre hi ha qualque cap de fava amb orelles —nou-ric entrat en pastura— que paga pel mateix més que els altres caps de faves de la guarda. Els turistes que volen residir a l'illa són els millors postors de la subhasta. Paguen amb silenci aquest preu; fins i tot el preu que calgui. Fora fer renou, han adquirit amb propietat la patent per fer de Mallorca un vedat exclusiu per al seu esbarjo.

Cada cop que es fa un estirament, un esternut o, simplement, una ventositat de certa envergadura, per l'ona expansiva cauen a la mar una dotzena de guiris encapellats. La massificació incontrolada del turisme, amb els seus empipadors efectes col·laterals, ha col·lapsat tot el territori. «*¿Sabien aquell que diu: cent mil xinesos jugant un partit de futbol dins una cabina telefònica?*». Doncs això és ara mateix Mallorca...

L'illa està fins als topalls i les carreteres plenes de *guiribicicletes* —això és palès—; ja no hi cap ningú més! Les veus mallorquines clamen: «*Turistes, go home!*».

Les autoritats autonòmiques —sempre al servei del seu melic— manen als illencs geperuts que facin amples. Au, ves! Autòctons, carros i cotxes tot l'estiu fora sortir tancats a cotxeres. A partir de l'ordre, per insolidaris, serem els mallorquins i no els turistes els qui pagarem l'ecotaxa. A

més, tot l'any! Amb aquest decret els pobres turistes tindran l'oxigen i l'espai que els calgui per pasturar foranoses amb els seus esplèndids *guiricotxes* i més diners per beure's les *guiricerveses* als *guiribars*.

En un primer moment, que els turistes ens «donin pel cul» fins i tot pot arribar a fer goig —a uns més que als altres—. Però tostemps amb el «cogombre capalt» punyint-te els darreres pot arribar a fer-te la punyeta o a fer-te un fàstic de l'hòstia. O no?

Els intel·lectuals i els pagesos supervivents, llocada descendent dels foners mallorquins, són els últims garants dels quatre valors identitaris que encara ens queden. Senyorets de casa seva i membres *in pectore* de la resistència diuen que el cost afegit de la «festa del turisme» és impagable.

Els guaites, defensors del tarannà mallorquí, han dit: «Ou! Turistes, arruix d'aquí!». Enfitats, posen fil a l'agulla per esvair els privilegis putatius on es refocilla grollerament l'elit turística i els seus caòtics satèl·lits.

Aquest front popular, mastec de galls de brega i de producte local, ha decidit posar ordre i netejar la sol·la de *porquim* no endèmic. Als mallorquins no ens agrada embrutar-

nos les mans; per fer «la feina bruta» lloguem mà d'obra qualificada. La primera actuació és descongelar, a cop de talonari dels fons reservats, per fer caragolades, el coronel reenganxat *Sam Trauma*. El famós boina verda americà amb gavardina d'exhibicionista i rostre de psicòpata viu expatriat a un geriàtric ronyós de la Bonanova.

El coronel, sense pensar-s'ho dues vegades, accepta l'encàrrec. Fitxa en negre per la resiliència mallorquina. Fent una rigorosa anàlisi de la situació turística, elabora un pla infal·lible de salvació nacional. Ho té clar, enviar de cap a cases els turistes i els estrangers residents passa per una sola persona: l'emèrit exconqueridor aragonès Jaume U.

El militar truca al seu recomanat a dit. En un flist-flast posa el seu homònim al corrent del merder turístic que hi ha devers Mallorca. Jaumet U, pensionista, amb la pell de gallina quasi es posa a plorar trasbalsat per les males notícies que li arriben de l'illa que un dia conquerí. L'aragonès, ventrell capgirat i posant ulls a en *Trauma*, li xiuxiueja:

—Xato, si tu em dius vine, jo ho deixo tot i venc...

El paio prepara un desembarcament per alliberar Mallorca l'estiu del 2025. Ja em tens en Jaume, butza cervesera

pel davant, provant-se l'armadura medieval; talment una caixeta forta amb cames. Ara li falta un cavall. Quin millor que el seu propi cavall? Cap! El símbol més fotogràfic de la plaça d'Espanya de Palma. Per davallar l'animalet del pedestal i per no infringir la llei animal, els mossos de cavalls de la plaça de toros ho fan amb molta cura amb una corriola i una corda. Tots els pobres coloms de la plaça, pijama gris i mitjons vermells, es posen en vaga. Ara no tenen sobre qui fer les feines!

El contuberni Trauma & Jaume S.A., per fer la travessia de Barcelona a Palma, quan és l'hora, lloguen a les rebaixes una pastera magrebina de segona mà al Cabildo insular de La Palma. Amb aquest bot i un bocí de llençol del nuviatge de l'U per vela parteixen a tot pedal rumb al moll de Porto Pi. En Jaume U, per desempallegar-se de la dona, li diu:

—Montse, estic molt estressat. Vaig a fer un tomb per Mallorca a veure si estiro una mica les cames. El meu company de guerres m'ha convidat a jugar al *Joc del Calamar*. Montse, sols he de netejar una barquera plena de *guiris*. Tornaré de seguida!

La dona, com que el coneix més que el pit que el va nodrir, sap molt bé de quin peu coixeja. Rul·los pel cap i corró d'aprimar a la mà l'escomet de valent:

—Jaume U, Jaume U! Tu ets un puta mentider! Ho saps, veritat? Tu no te'n vas a Mallorca a posar lavatives depuratives als turistes. Tu vas allà a atipar-te de cardar amb les mallorquines més eixerides, a menjar arròs brut, calderetes de llagosta i a fer un creuer de luxe per la Mediterrània. Quan tornis, si és que tornes, em portes un parell d'imants per enramellar la gelera. Que hi pensaràs?

La tripulació d'en Jaume U està formada pel millor de cada casa: En Tòfol *Colló*, davanter-centre del Porreres C.F., per a més senyes. Aquest o cell, com molt bé diu el seu malnom, és el més beneit del poble. Però és l'únic mariner que no té el *titulín* caducat. A més, en *Colló* parla idiomes: xampurreja el foraster. Això serà d'utilitat si la Guàrdia Civil de la mar els dona l'alto. Amb en *Colló* al govern de la pastera no seria gens estrany que, en lloc d'arribar a Porto Pi, facin bocins la proa per qualsevol roquissar.

En Martí *Pinzell*: és un ebenista de Manacor especialitzat a fer taüts de fantasia. És el segon oficial a bord. No en fot ni brot de tot el sant dia; sempre ajagut dins el pallet de proa llegint novel·les de l'oest, fumant porros i fent-se homenatges sexuals manuals.

En Vicenç *Pinzell*, malcriat a Ariany, és molt magre i fa d'emblanquinador, però s'ha embarcat de cuiner. Ha de fer el ranxo '*nostre de cada dia, dona'ns-el avui*' de tota la tropa embarcada.

En Xisco *Pinzell*, forner i casat amb una vídua d'Alaró. Cercant el mascle ha fet vuit nines. És el germà petit dels altres dos impresentables. És l'encarregat de la galleda: eixugar tota l'aigua salada que entra a la sentina. Fa tot el que pot per no quedar varats per qualque tenassa o escull ple d'erijons.

L'home del ball a la sala de màquines és en Toni *Cosset*. Un pollastre gras, pollencí i mestre d'aixa. És el motorista, però quan no hi ha vent li toca donar remes. Aleshores, com que la pastera no porta motor, per fer creure el contrari i guanyar-se la plaça en propietat, amb la boca tapada per una mascareta xinesa de contraban, escarneix el típic renou que fa un motor. Som-hi tot el dia amb el *xum-xam, xum-xam, xum-xam...*

En Pep *Befa* és llorità. De petit va estudiar Electrònica amb les monges tancades de Monti-Sion. És el telegrafista. Estableix amb els bongos belgues i qualque senyal de fum dels celtes curts que fuma les conferències adients amb els botiguers per comprar els cigrons, els entrepans de cuixot salat, el tabac i els preservatius de tot el personal a bord. Dins la

pastera, a més dels quatre moixos esmentats, també hi viatja tota la tropa.

Un gran exèrcit mercenari d'alliberació llogat a toc de talonari per a l'ocasió: vint mil soldats barbuts de cavalleria amb els seus adients rucs de carreres. Cinc mil fletxers amb els seus arcs fets de caramuixes seques i fil de porc. Mil trabucaires d'elit amb mira telescòpica inclosa i deu mil soldats d'infanteria —d'aquests que, per falta de pressupost, van a peu i són els primers a qui pelen.

Qualsevol guerra santa que es preï ha de tenir el seu particular confessor. Aprofitant que en *Trump* l'ha extradit per immigrant il·legal, en Jaume U ha llogat el pare Serra com a testaferró espiritual de l'expedició. És bo sempre tenir a mà una persona amb papers i crucifix que pugui oficiar-te una boda, un funeral, beneir les noves terres confiscades o, si fa falta, administrar dues hòsties consagrades al més puput de la guarda.

Agost del 2025. Vespre de lluna plena. En *Colló* fa poesies tendres a la botella de cassalla. De sobte, fot una castanya amb la pastera per una tenassa esmolada i farcida d'erions del Caló del Moro. Xapa la proa —sort que la nau

està assegurada—. Ja em tens tota la tropa amb els maniguets d'emergència empassats pels braons i els ous força arruats de tenir-los en remull.

Ja peus a terra, el passatge és transportat del Caló fins a l'Almudaina amb les galeres afaitades per l'ajuntament de Ciutat als gitanos de Son Banya. Quatre escanyolits *mobylets* blancs de la policia muntada de trànsit amb la sirena i els quatre intermitents engegats obrin i tanquen el seguici. Mentre, al Caló, els turistes, vermells com a titots, ja fan fila índia i l'indi per acaparar deu centímetres quadrats de còdols on clavar les anques. Arriben al palau. En Jaume U i els seus acòlits són rebuts per una presidenta del Govern Balear tota empolainada i que transita per un camp de patates emocional. Aquesta honora, rendida als peus pudents del vell conqueridor, fent reiterades genuflexions, unes bones rialles *profident* i baves com per omplir una ribella.

Per immortalitzar l'accidentat i alcohòlic desembarcament la presidenta fa entrega a Jaume d'un siurell de Marratxí que no xiula, una còpia de les claus rovellades de Ciutat que no obrin cap porta i una ensaïmada de quilo farcida de cabell d'àngel.

La banda de música de Montuïri amenitza el solemne acte tocant el pas doble *La geneta de la Tramuntana*. Els blavets de Lluc, rentats i planxats, són dirigits a colps de batuta, pel recte rector de l'escolania. Interpreten en senyal de l'apocalipsi turística que s'atraca *Carmina Burana*. Els balladors castrats de boleros de Son Cotoneret homenatgen l'insigne amb un florit *Aurresku* de Valldemossa.

En Jaumet U ha de parlar a la marabunta. Per arribar al micròfon del faristol els operaris de la brigada municipal el pugen a sobre de dos caixons de Coca-Cola. Perquè no caigui i es faci un nyanyo, l'estalonen pels darreres amb un cimal de figuera.

—Ja soc aquí! Mallorquines... gallines i fines, alceu-vos les faldilles. El pardal em fa molt de mal i el capoll em degota foll! —rugeix en Jaume, despitalat, mastegant xiclet i ulleres de sol posades; talment en *Torrente*—. El públic, enfervorit, li fa mamballetes. Gargamella al vent —com en Raimon— li entaferren la conya que diu:

—President, president, envieu els P.T. de M més enllà del ponent!

En *Trauma*, sempre a l'aguait, escolta, pèls de punta, les senilitats que diu n'U. Demana excuses a la parròquia. Els guardaespalles de la secreta, en un flist-flast, detecten on és la pífia verbal. N'U encara porta instal·lat ran de fetge l'USB dels mítings dels dies feiners. Esmenat l'error el conqueridor comença el seu parlament, ara sí, així com cal:

—Mallorquins, ja soc aquí! Record com la primera vegada que vaig vindre per la roqueta vaig fotre, *cautivos y desarmados*, tots els P.M. de M. fora de l'illa. Per tal escarada i en justa manera vaig quedar-me amb tot el botí mallorquí. Vaig repartir, entre tots els meus lloctinents, lleials i violadors, totes les terres que em sortiren dels codonys. Ara soc tornat per fer xafarranxo general. Per temes de declaració de la renda i jubilació, Trauma & Jaume S.A. sols aplicarà el tres per cent de rigor, com a totes les martingales que fem devers Catalunya. Ah, i tot en negre! Us prometo que enviaré, més aviat que de pressa i amb un vaixell de reixeta, tots els P.T. de M. a la quinta forca! Estrangers, hi sou a temps: feu les maletes i de cap a cases he dit. Arri!

Altra volta bels i galls eufòrics de:

—President, president, envieu els P.T. de M. més enllà del ponent!

Un Jaume U vingut amunt continua amb l'arenga per excitar una mica més el personal, ja per si mateix encès.

—Demà, de bon matí, m'alçaré segurament tot enravenat i, després d'assuavir la bufeta, eina esmorteïda, emprendre amb els meus bons capitans la total descolonització de l'illa. Tots els pobles, del Llevant fins al Ponent i de Tramuntana fins a Migjorn, seran desinfectats amb sotal de les paparres xucladores estrangeres. Puc prometre i promet que us retornaré desempestades del jou intrús les terres, el tarannà, les arrels i les cases vacacionals. Calaré foc i potinejaré amb el meu cavall de bronze les cendres de tot allò que faci ferum de turisme. Som-hi, mallorquins. Desperta ferro!

—President, president, envieu els P.T. de M. més enllà del ponent!

Acabada la promesa de l'eclipsament turístic, la coral d'orfes baldats de Son Gotleu interpreta, galtes inflades, mà al pit compungit i ferm el posat *La Bullanguerra*.

Es convida totes les autoritats civils, eclesiàstiques i militars, allà de ganyota present i a l'ombra del pal·li franquista, al tradicional vi de Binissalem. Per fer una mica de paret acompanyen el brou vermellós amb un tast de coca de

verdura endiumenjada amb cabdells tendres de marihuana, frit de freixura i caragols bovers ben coents. Tot l'estipendi, gentilesa del restaurant l'Entreforc de Petra, és servit humilment per les germanetes petites dels pobres descalços vestides i entatxades amb trinxes de cuir lluent. Acabada la menjua, les tropes d'alliberació, contentíssimes i ben pipades, s'arpleguen a l'hotel per dormir la mona i estudiar-se els plànols de la reconquesta.

L'endemà, just abans de sortir el sol —perquè totes les coses lletges sempre es fan abans de sortir el sol?—, l'exèrcit de l'emèrit conqueridor Jaume U ja està preparat per portar a terme els seus propòsits exterminadors.

Perquè ningú pugui entrar o sortir de l'illa, les tropes d'infanteria barren a pany i forrellat l'aeroport i el port. Els trabucaires vigilen tot el perímetre de la costa mallorquina. Els creuers de luxe, iots i llanxes fondejades als clubs nàutics amb bandera *guiri* són foradats i enfonsats per ràfegues de trabuc a discreció.

Sincronitzats, amb cavalleria i tiradors de fletxes, escorcollen tota la Serra de Tramuntana a la recerca de turistes amagats. Tots els P.T. de M trobats amb els calçons baixos o

pixant fora de test són fets presoners. Amb la flota dels *guiricotxes* de lloguer i els *guiribusos* són traslladats, ulls clucs, fins a la incineradora de Son Reus. El fra Serra, crucifix i escriptures de propietat en mà, els aplica l'absolució dels pecats i els dona el bon a consol.

Efecte de la gran torrada a escarada, les indústries i els habitatges gaudeixen d'electricitat gratuïta durant un quinquenni. De les sandàlies dels *guiris* enforats fan prou biodièsel com per fer funcionar els tractors durant una dècada. Els pagesos, de les cendres sorgides, gaudiran de fems radioactius gratuïts per abonar les quatre quarterades que els queden. A partir de llavors les ametlles, les figues i les garrofes espletan amb llumetes coloraines. Els sobrants de la caliuada són convertits en pinsos sintètics per al bestiar autòcton. Aquestes exquisideses prefabricades són repartides gratuïtament per la Conselleria entre els foravilers que encara aguanten el físic amb cara de pomes agres.

Totes les operacions de neteja, per escarmentar i evitar l'efecte crida, són retransmeses a tot el món de franc, via satèl·lit i a tot color, des de les antenes instal·lades a les bolles blanques del Puig Major. Les ONG amb total ànim de lucre, a

canvi d'un petit suborn, fan ulls grossos davant l'expulsió indiscriminada de turistes i bosses de plàstic.

Esvaït el problema, el Govern Balear reparteix gratuïtament totes les cases i xalets que han quedat desocupats entre tots els nous vinguts de l'Àfrica del ColaCao. L'aigua recuperada de piscines i jacuzzis de luxe és retornada als embassaments de Cúber i del Gorg Blau. Ambdós han quedat plens fins a la rima; l'aigua que no hi cap la transportem amb vaixells cisterna i la venen al germà marroquí. Per al consum humà, Mallorca gaudirà d'aigua de franc prop d'un segle. La dessaladora, ja fora d'ús, s'ha reconvertit en una espectacular macro sala de festes i, cap a dessalar l'aigua de mar, converteix aquesta en diferents tipus de cervesa. A cada poble, cap a un assortidor de benzina, s'hi ha instal·lat una font de set rajos de cervesa ben fresqueta.

Els camps de golf a partir d'ara són dedicats a la sembra de farratge i de figues flors. Les grans finques dels turistes es requalifiquen en immensos camps solars, prou per abastir tot l'entramat elèctric de l'illa i part de l'estranger. Del capital pispat a tots els P. T. de M. es construeix un AVE soterrat que connecta entre si tots els pobles de l'illa.

Els vehicles convencionals donen pas —no hi ha temps que no torni— als carros estirats per ases elèctrics de baix consum.

Els hotels i derivats són reconvertits en habitacles protegits per als forasters, per al jovent mallorquí de nul poder adquisitiu i per a les amiguetes dels ministres. Dels sobrants fan clíniques privades a cabassos i escoles de primària i secundària a cada poble. Un institut a cada capital de comarca i altres tants de deformació professional. Guarderies no en calen. La producció d'infants ha quedat reduïda a la mínima expressió.

Així mateix, per donar cabuda a la demanda, es fan sis manicomis i quatre centres penitenciaris més. Les finques i cases vacacionals, a petició del fra Serra, s'han reconvertit en convents i ermites. Dels sobrants dels sobrants, els festaires han edificat una dotzena de clubs d'striptease, tres casinos, dos parcs temàtics i cases santes a betzef.

També s'han fet, baix cost, geriàtrics amb pistes de petanca per poder deixar-hi els vells per a que allà, reus i tots solets, jugant al parxís, es puguin morir dignament com a cans abandonats. Acabada la desratització, en Jaume U deixa, endollats a dit, els tres germans *Pinzells* com a recaptadors

de duanes a l'aeroport —tres per cent—. Allà segellen i verifiquen els passaports dels qui poden o no poden entrar dins una Mallorca, ara sí, verge i lliure. També són els encarregats de fer, fora cap mania, les devolucions en calent que calen.

En Toni *Cosset*, en Tomeu *Pistó* i en Pep *Befa* fan la mateixa feina a les instal·lacions portuàries de Ciutat i d'Alcúdia. Dels empresaris turístics no se'n sap res... Acabades les feines brutes, Trauma & Jaume S.A. arrenden a un lloguer de pasteres un altre bot de segona mà —serà per pasteres!—. Quasi tots els que vingueren una nit de lluna plena se'n tornen per on han vingut. Dins la fosca de l'escullera de Porto Pi, netejada, a la fi, de creuers, es poden sentir els cànctics dels més radicals que diuen:

—President, president, envieu els P.T. de M més enllà del ponent!

El front popular, barreja de galls de brega i de producte local, mans netes de sang, ja dorm tranquil. La Seu ja és plena d'ous!

Rosa Mestres

LA RONDALLA DE N'ANYANA

Joan Cabalgante Guasp. Accèssit local

*Les mateixes coses presents no les posseïm, sinó amb la
fantasia.*

Michel E. De Montaigne, *Essais*, III, IX.

*A Tonyi García i Marta Aspachs, que m'inspiraren el
meu relat amb el seu.*

De tant en tant, encara hi penso, en aquella excursió que va fer el meu pare a la torre de n'Anyana. No puc deixar d'estar-me quiet ni un segon. Les tribulacions de les quals se m'acusa són tantes que les meves previsions de vida s'han acurçat fins al punt de no voler saber-ne res, de l'eixida cap a aquell entorn de Canyaferla; i és que quan trobes que allà mateix els propietaris alemanys han posat un cartell que diu «*Quien ose entrar en este recinto será perseguido*» hom ja no té ganes ni de posar-hi els peus. Tampoc sé què pas dir d'aquest entrellat pecaminós pel qual em veig obligat a portar les meves amigues fins a la torre de n'Anyana. Els preceptes del pare em tenen del tot capficat en una diatriba sobre quin ha de ser el camí correcte.

Heu de pensar i creure que l'excursió començà un dia plujós, després de pensar-m'ho molt si l'haviem d'anul·lar o no, però com que elles insistien, no vaig poder negar-m'hi. Eren les vuit del matí quan partírem de les Cases Velles, a trenc d'alba. Niguls premonitoris de mal temps (anomenats a Capdepera: «sa mala dona» i «es mal hom») aparegueren per

amençar el nostre pla. Tot i així, en sortírem vencedors, car la caminada es pogué realitzar; xino-xano ens dirigírem cap on ens havien indicat les coordenades del GPS. Portàvem les botes ben fermades i la il·lusió que veuríem quelcom espectacular. L'emoció ens feia marxar una mica més aviat del que havíem previst per camins fangosos, esquerpes serralades i per un allau de matolls, arbusts, soques, pedres, clapers i pedrolins que no varen apaivagar gens ni mica les ganes de topar-nos amb aquella torre dita de n'Anyana.

Quan arribàrem, a la fi, entre la frondosa i selvàtica vegetació podíem veure aquella torre llampant, amb els merlets fets de marès i la grogor de les imatges d'una altra època, alta i perenne a les imprecacions del temps. De mica a mica, ens apropàrem a la porta inferior de la torre amb molta prudència i dins el clarobscur, la primera de les meves amigues hi veu, ni més ni menys que l'ombra d'un home, mig tombat, mig assegut, amb un capell de sol, una perruca i una vella armadura. Estava cap cot, i a poc a poc alçà el cap i ens va veure, s'alçà les calces, s'estrenyé el turbant, que portava a la cintura, i digué:

—Benvinguts, passau!

De cop i volta, tots érem dins la planta quadrangular de la torre. Ens presentàrem i ens contà la següent història:

—El meu nom és Johannes Lotti, i som descendent de Karl Friederich Hieronimus, distingit baró que en la seva joventut fou patge d'Antoni Urico II, duc de Brunswick-Luneburg, i que més tard s'allistà en l'Exèrcit rus, que serví fins al 1750. Per raons que no venen al cas, vaig recaure a l'illa de Mallorca i els vents em portaren fins a Capdepera, on vaig manar construir aquesta torre, per a poder guarir-me del fred i de l'hivern. La meva nissaga és gran, i he viscut aventures extraordinàries; a Rússia, per exemple, m'anomenaren corneta de la cavalleria russa quan el duc es convertí en generalíssim el 1739.

La parsimònia dels seus moviments deixà estupefactes les amigues excursionistes. I després d'oferir-los hostatge, continuà:

—Vinc d'alta estirp. Els meus avantpassats consagraren generacions de noblesa, entre estores i canelobres, entre miralls inclinats i boínders encesos...

Ningú no gosava dir res i tothom restava a l'expectativa, mentre el clarobscur dels blocs de marès conferia al lloc un

aspecte tenebrós, com de castell antic. I és que, de fet, aquella torre havia estat aixecada per un altre estranger, Maximilian Schneider, molts anys enrere. Seguidament, l'home, embolicat en una llarga túnica, pujà lentament les escales de la torre. A mitja altura es gira cap a les convidades i els diu:

—Veniu, veniu amb mi!

En un principi, la veu cavernosa de l'amfitrió les espantà, però després d'intercanviar unes ràpides mirades, assentiren i decidiren seguir-lo.

—M'hauríeu de dur fins a Font de sa Cala.

—Per què? —vaig inquirir.

—Perquè allà hi ha l'aigua més bona que pugueu tastar.

Les meves amigues excursionistes no s'ho pensaren dues vegades i xino-xano decidiren prendre pel camí més curt per apropar-se fins a aquella tal font, no sense demanar per què el topònim era el de Font de sa Cala i no Cala de sa Font, que seria l'ordre més lògic segons la sintaxi pertinent.

Però si s'obvien aquestes qüestions etimològiques que acaben per formar part de les petites curiositats d'aquesta vida, elles continuaren el seu camí, sense obtenir resposta. S'arriba

fins a Font de sa Cala, de platja ampla amb roquissar esquerp i plena de gandules. Aleshores d'un extrem de la cala començaren a buscar la deu, però no hi trobaren aigua dolça; decideixen anar a la guingueta de la cala i comprar una ampolla de Jägermeister, quan arribaren a la torre altra vegada. El protagonista d'aquesta història les va mirar mig sorprès per l'embolcall.

—Què dimonis és això?

—És aigua i de la bona! Rigueren una mica.

Sense pensar-s'ho dues vegades el marquès va desenroscar el tap i s'ho begué tot d'una glopada. De cop i volta no va ser el broll de cent carants el que li encengué la gola, ans un foc abrasador i assedegador que li va fer sortir els ulls d'òrbita.

Nosaltres, en veure que aquell pobre home anava amunt i avall decidírem partir a córrer i ell quedà amb el cap dins un poal d'aigua (ara, sí) fins a assedegar-se d'aquell licor calent que infla ganyes, venes i deixa caure els mals esperits en el fons del pou.

I qui no ho creu, que ho vagi a cercar!

Ocell de paper

COBEJANÇA

Miquel Piris Obrador. Accèssit local

Final i principi

Si no fos pel temps, la cobejança seria el principal combustible de la mort. Pulsió ancestral que blindava voluntats col·lectives amb l'energia d'un forat negre, inicià el seu viatge molt abans que un fèmur cicatritzat es convertís en la primera petjada arqueològica de la civilització. Abans que un humà amb el fèmur trencat rebés ajut per a sobreviure, l'avarícia ja havia empès la nostra estirp a esqueixar-se la pell els uns als altres. Aquest desig indòmit ha esmolat puntes de sílex, empunyat espases, encès claus de metxa i pilotat drons per executar nins mentre jugaven amb una pilota en una platja.

En aquesta cursa incessant de cobdícia i mort, els seus màxims beneficiaris cada pic quedaren més a recer, lluny de vessar la seva sang. Com a clients de supermercat davant d'una gelera curulla de bocins d'animals servits en safates de poliestirè, els cobejants que ocupen la cúspide de la cadena rebien els seus cadàvers convertits en imatges o xifres distants. En una cerimònia polida al llarg dels segles, el vincle que uneix ordenants i executors resta invisible gràcies a la propaganda que defequen els seus mitjans. I en aquesta història de violència ancestral, s'intuïa l'arribada del capítol final.

Només la remor de l'intestí d'un dels consellers militars presents com a ornament a la Sala Oval trencava el silenci. Una veu va xiuxiuejar rere el clatell del president.

—Fes-ho ara! Si no, serà massa tard!

—Vols fer el fotut favor de callar!?

L'índex de la mà dreta del president acaronà el botó nuclear que havia d'activar 27.000 míssils. La raça que havia congriat la cobejança estava a punt de desaparèixer, esborrada pel seu excés.

Calma sobtada

El sol estava a punt de pondre's als afores de Kangemi, el barri més pobre de Nairobi. Tres joves retenien Nanjala mentre un ca, ajagut entre els fems, es mirava l'escena fent petits gemecs cada pic que sentia cridar l'al·lota. Dos dels atacants l'agafaven pels braços i els cabells obligant-la a vinclar l'espatlla cap endavant, mentre el tercer es descordava els pantalons. Quan els tengué avall, quedà paralitzat, com si una bala li hagués travessat el cervell.

—Què passa, Eliud! Ara no vols?

Però Eliud havia desaparegut rere la seva mirada. Els altres dos es giraren seguint els ulls d'Eliud. Na Nanjala va poder escapar corrents, aliena a les tres esteles de foc que travessaven el cel en tres direccions diferents. Una d'elles es dirigia cap a Nairobi.

En Kelvin agafà un ganivet de la barraca i sortí al carrer amb sa germana agafant-lo per la samarreta mentre li repetia que el matarien. En aquell instant, quan el dia encara maldava,

impotent, per no desaparèixer, va arribar una foscor sobtada. Sobre els caps de Kelvin i Nandala havia aparegut una nau esfèrica. Tot i estar a més de cent metres, l'aparell era tan enorme que semblava que la poguessin tocar. De cop, ressonaren mòbils per tot el barri fent un renou eixordador. A les pantalles hi aparegué una frase: «No heu de témer res». I just davall, un compte enrere de vint-i-quatre hores que ja havia començat a restar segons. Totes les pantalles del planeta reproduïren exactament el mateix.

En una situació com aquesta, anticipada tantes vegades a la literatura i el cinema, la població hauria d'haver reaccionat aterrida, col·lapsant les sortides de les ciutats per anar a cercar recer lluny dels invasors. En canvi, tota la humanitat sentia una profunda i incomprensible tranquil·litat.

Escapada o naufragi

El president es despertà amb gana i migranya. Duia posat un xandall gris i unes vambes blanques. Al coixí deixà una taca de bava que encara li regalimava per la comissura dels llavis. No recordava si havia arribat a pitjar el botó nuclear ni tenia la

més remota idea d'on era o com hi havia arribat. A la cuina va descobrir que la gelera estava carregada de menjar brossa i coca-coles light, el seu menú predilecte. Agafà una cola amb una mà, una hamburguesa amb formatge amb l'altra, i sortí a inspeccionar els voltants.

El xalet de luxe era damunt una platja llarga com un desert i sense cap més construcció a la vista. A uns vint metres de la part posterior de l'edifici hi havia un mur de vegetació infranquejable. Va tornar a la cuina. Obrí un altre refresc. Agafà mitja pizza, la doblegà per la meitat, i mentre se l'empassolava quasi sense rosegar, revisà totes les estances. A part de la nevera, no trobà cap altre aparell electrònic.

Renegà i llençà una cadira contra una finestra. La cadira rebotà i una de les potes el ferí l'ull dret. El president cridà de dolor.

El ciclop es posà una botella de la nevera damunt de l'ull ferit. Quan el dolor fou una mica més suportable, agafà una bossa de fems i hi posà tres hamburgueses i dues coca-coles. Caminà dues hores cercant infructuosament un forat al mur vegetal que recorria la platja d'arena negra. Cansat i impacient, continuà avançant a trenc d'ona sense veure cap construcció.

L'horitzó es vestí de roses, vermells i blaus sense que aixecàs l'ull que encara tenia obert ni un sol instant. La temperatura baixà en picat. Ja era tan fosc que travelà amb una pedra omplint-se la boca d'arena. En aixecar-se, una onada d'aigua gelada el xopà fins als genolls. Havien passat cinc hores sense albirar cap llum quan decidí tornar a la casa. Tremolava i no aturava de renegar, com si aquest mantra li hagués de permetre entrar en calor.

Quan arribà de nou a l'habitatge, el rellotge de la cuina marcava les cinc de la matinada. Desesperat pel fred, es ficà a la dutxa sense treure's el xandall. Es posà davall del doll d'aigua calenta. Quan notà que s'estava escaldant ja era massa tard. Es va treure la roba cridant i flastomant. Es ficà al llit despullat, tremolant, cremat i pensant que ni tan sols als cadets que va assetjar a l'acadèmia militar de Nova York els ho havia fet passar tan malament.

Despertà al cap de tres hores, a les vuit tocases, quan ja clarejava. El xandall que havia deixat penjat a la dutxa encara estava remull i a la casa no hi havia cap altra peça de roba. S'abrigà amb una manta i sortí a estendre el xandall. Mirà cap a la mar i va veure que hi havia una llanxa ancorada molt a

prop de la vorera. En aproximar-s'hi, s'adonà que l'embarcació està envoltada de milers de grumers transparents. Volgué tocar-ne un per comprovar si, com intuïa, eren urticants. De la fiblada pegà un bot que el feu caure de cul. Allà, assegut, veié quelcom a l'horitzó.

Empipat i adolorit, va pujar dalt del terrat per comprovar que a l'horitzó havia aparegut una línia de terra. Amb la llanxa hi podria arribar en poc temps si hi havia prou benzina al dipòsit. Si no, es convertiria en un naufrag.

Ficà menjar en una bossa d'escombraries. Un llençol i una manta en una altra. Agafà una tercera bossa, se la posà al cap i li va fer dos forats que encaixassin amb la boca, el nas i l'ull que podia obrir. Amb el mateix material, es va fer unes manyoples. Es va vestir amb el xandall i les esportives mullades. Es posà la màscara, les manyoples i s'ajustà aquest equip improvisat antimeduses amb tires de plàstic que havia confegit tallant altres bosses. Caminà fins a tenir els peus dins la sopa de meduses en direcció a la llanxa transportant els dos sarrons damunt del cap. Tan sols havia de recórrer uns metres. L'aigua era tan freda que, quan li arribà als testicles, va perdre el control de la respiració. Va fer una altra passa i,

sobradament, deixà de fer peu i s'enfonsà. Va haver de deixar anar les bosses del menjar i la roba per poder nadar. Li entrà aigua a la màscara. Empassà aigua, però el plàstic que li bloquejava la boca li impedia ni tan sols tossir. Amb les manyoples posades i la por de morir ofegat, no aconseguia trobar cap dels dos forats de la màscara per esquinçar-la. Van ser vint segons interminables. Finalment, va aconseguir pessigar el plàstic que embolcallava la mà dreta, sentí una picada i aconseguí engrandir l'obertura de la boca. La segona punxada fou a la galta. A la fi, podia enviar aire als pulmons tirant el cap endarrere. Tercera picada a la closca.

Quarta, cinquena... Nedava cap a la llanxa enmig d'aquell brou de meduses amb el cor desbocat. Sisena, setena... Ja quasi hi era, però costava avançar només amb un braç mantenint la mà descoberta fora de l'aigua, fet que no li permetia mantenir el coll lluny dels tentacles urticants. A la fi, aconseguí pujar per l'escaleta de l'embarcació. Les claus estaven posades. Es tragué la roba mullada, posà el motor en marxa i sortí disparat sense mirar si hi havia prou benzina al dipòsit.

Dictadura de benestar

Durant vint-i-quatre hores, els carrers de tot el món restaren gairebé deserts, com durant el confinament del 2020. En aquesta ocasió no ho manava una malaltia, ans al contrari, un benestar inexplicable. El planeta restava en calma encara que el compte enrere continuàs desgranant segons.

Quan faltaven pocs minuts per als sis zeros, la gent es reuní davant la pantalla més gran de la casa amb un sentiment imprevist, més proper a la il·lusió que a la por. En arribar el final del compte enrere, aquest fou substituït per formes humanes generades artificialment. Els alienígenes havien utilitzat aquelles vint-i-quatre hores per segrestar dades sobre tots els usuaris que eren allotjades en els servidors dels governs, de les xarxes socials i les aplicacions més usades. Així, adaptaren els missatgers i el contingut del text a cada zona del planeta.

En resum, els explicaren que un dels principals líders del planeta havia estat a punt d'iniciar una guerra nuclear que

hauria suposat l'extinció de gairebé totes les formes de vida del planeta. Que, tanmateix, en el darrer segle havien provocat una crisi climàtica que hauria tengut conseqüències molt similars en un període temporal relativament breu. Que durant mil·lennis havien mirat de no immiscir-se en la història de la Terra, però que arribats a aquest atzucac no havien tengut més remei que agafar les regnes. Que no pretenien conquerir el planeta, però sí imposar noves normes i límits per no tornar al punt de no retorn que havien assolit.

Per tirar endavant el seu pla, ja havien començat a actuar fent canvis substancials en els cervells humans que romanien inalterats des del neolític. Per això, havien deixat anar una mena de vacuna inhalable a l'atmosfera que era la responsable del benestar i la calma que sentia la població des de l'arribada de les naus. No es tractava de cap droga transitòria, sinó d'un reordenament profund de les connexions sinàptiques que erradicarien qualsevol malaltia derivada d'un mal funcionament cerebral. També els explicaren que ja no els caldria meditar per a regular la rumiació perquè la nova disposició els permetria pensar només en allò que volguessin i, fins i tot, aturar de pensar en qualsevol moment. D'aquesta

manera, podien anar oblidant símptomes d'aquest pensament automàtic tan difícil de dominar com l'enveja, l'odi, l'agressivitat i, fins i tot, la cobejança. L'ego minvaria de tal manera que sentirien una inclinació natural a pensar en benefici de la comunitat.

Un altre dels grans canvis que els comunicaren fou la creació d'un banc únic, propietat de tota la humanitat i sense gestors que es poguessin enriquir al darrere. En aquesta entitat mundial, tots els éssers humans ja hi tenien un compte amb prou fons per deixar de fer feina de manera gradual, si així ho desitjaven. Aviat obririen fàbriques arreu del planeta per a construir els robots que substituirien els que volguessin plegar. La feina continuaria sent un dret, però la distribució d'una renda universal el faria prescindible. De tota manera, les proves que s'havien fet demostraven que les persones que havien perdut la feina, aprofitaven la recepció d'un sou per reincorporar-se al món laboral amb llibertat per eludir l'explotació.

Els digueren que aquestes mesures arribaven acompanyades de la imprescindible abolició de la riquesa extrema amb la consegüent expropiació de totes les grans

fortunes del planeta que serien invertides en un pla de reequilibri econòmic mundial. Tots els multimilionaris, els caps d'estat i polítics que estaven al seu servei, així com els ciutadans que havien optat per posicions ultradretanes per donar-los suport, serien apartats de la societat durant uns mesos per passar per un procés de rehabilitació i poder encaixar en el nou sistema mundial. En uns camps de treball aïllats, els ajudarien a superar les seves addiccions al poder, les propietats, la violència i els doblers. En haver superat aquestes addiccions, serien reinserits a la societat amb els mateixos drets que la resta de ciutadans.

Anunciaren la substitució de les plantes de fissió nuclear per les de fusió que permetria l'erradicació en pocs mesos de l'ús de combustibles fòssils. Els serveis de transport col·lectiu es potenciarien a tal nivell que convertirien la mobilitat en vehicles privats en anecdòtica. La mobilitat, l'habitatge, la sanitat, l'energia, l'educació i l'alimentació passarien a ser serveis universals i gratuïts.

Els garantiren que el sistema de govern que els imposarien resultaria molt més equitatiu, just i racional que no l'oligarquia mal dissimulada que fins llavors havien denominat

«democràcia». En cinc anys, quan s'hagués estabilitzat la situació, se'n tornarien deixant la gestió del sistema en mans d'una IA que també gestionaria la participació ciutadana en les decisions que s'haguessin d'anar prenent organitzant un referèndum mensual on s'agruparien els temes a votar.

Al cap d'una hora de l'emissió del missatge, Nanjala topà amb els tres que l'havien intentat violar, que també havien sortit a celebrar el nou ordre mundial. Els mirà als ulls, sense por. Kelvin, des de la distància, veié com tots tres s'agenollaven davant d'ella. Dues llàgrimes recorregueren les galtes de Nanjala mentre afirmava lleument amb el cap. En Kelvin va somriure.

Tempesta i pus

Quan arribà al peu dels espadats, el president tenia febre, estava marejat, adolorit i li havien sortit bòfegues al coll, a la cara i a la mà dreta. El seu cos havia passat del to ataronjat habitual a un vermell encès. En passar per davant d'una cala, reparà que hi havia una figura humana vestida amb lluent roba daurada.

En aturar el motor, les rialles del vicepresident ressonaren mentre l'ajudava a baixar de l'embarcació i li allargava un pijama com el que ell duia posat.

—Vols parar, fill de puta?

Impossible reprimir-se davant d'aquest eccehomo vermell taronja coronat per un floc de cabells grocs llargs i descambuixats com estils de blat de moro.

—Tu també vas ben nafrat de pertot i si no atures de riure et mataré. Com se surt d'aquí?

—No hi ha sortida. Només un camp de treball per a polítics com tu i ultrarics com jo. Bé, i uns quants milers dels nostres.

—Dels nostres?

—Ultradretans pobres.

—Hem de conviure amb aquests? Què és això, l'infern?

—Ens fan responsables del que ha passat, sí. I tu et pots anar preparant.

—Pel botó nuclear?

—Pel botó nuclear.

—Per què no van esclatar els míssils?

—En pitjar el botó, no sé com, vas posar en marxa una realitat alternativa.

—Amb qui he de parlar? Necessit anar a un hospital.

—Tota la informació ens arriba a través de pantalles que hi ha instal·lades a diversos punts del camp. Impossible saber qui ens ha ficat aquí.

—I què diuen? Ens volen matar en cambres de gas?

—Crec que abans ens mataran els nostres. Els barracons són nets i el menjar acceptable. Fins i tot ens donen l'oportunitat de poder sortir-ne si superam el que ells anomenen «addicció a la cobejança». Si demostram que estam nets ens transferiran a un altre indret, on ens esborraran de la memòria tot el que hem viscut aquí i ens reinseriran com a ciutadans normals i corrents.

—Com a pobres.

—Exacte. Han erradicat els bancs, les grans fortunes i han imposat una renda universal.

—Quan surti d'aquí ho rebentaré tot.

—Si no fugim d'aquí, als que rebentaran serà a nosaltres.

Un nodrit grup d'ultradretans coberts d'esvàstiques tatuades i vestits amb els pijames daurats baixaven pel caminet que conduïa a la cala. El president i el vicepresident botaren dins la llanxa i sortiren de la cala com un llamp. En ser a uns cent metres, el motor s'apagà. Una forta ratxa de vent i una cella de niguls negres que s'aproximaven des del Nord feien presagiar la imminència d'una tempesta. El vicepresident mirà el centenar dels ultradretans pobres que els insultaven des de les roques convidant-los a tornar. El cos del president havia arribat al seu límit i caigué rodó. El vicepresident se'l mirà sense saber què fer.

De Joana Argent

Categoria juvenil

ALUMNAT DEL CEIP S'AUBA

INVASIÓ DELS REIS D'IRIS

Carme Morey Pérez

Fa dues setmanes a un poble no molt llunyà de Mallorca anomenat Capdepera va passar una cosa que no desitjava ningú.

Era un divendres normal a les 14.00 h quan els nins sortien de l'escola. En Gerard, na Júlia, na Mirella i en Biel quedaren per anar a dinar a ca l'àvia d'en Gerard per després anar a fer una volta pel castell de Capdepera.

Quan arribaren a ca l'àvia d'en Gerard ella els tenia preparada la taula amb cinc plats de sopa *rellena* ben calenta i cinc tassons d'aigua damunt i, de postres, cinc tassons de llet freda.

Com cada divendres era costum posar el canal d'IB3 notícies. Normalment solien fer el temps i alguna altra cosa, però no aquell divendres.

Aquell divendres anunciaren que el rei i la reina havien arribat d'un lloc poc conegut anomenat el regnat d'Iris; havien arribat a Palma i estaven de molt mala llet, ja que el vol havia arribat amb 2 hores de retard. Aquell gest, uffff! va ser massa exagerat. Va fer de la mà un puny i va picar a la taula tan fort que l'hostessa que hi havia allà va quedar amb la boca oberta. Aquella imatge va quedar gravada al cervell dels quatre nins.

Na Júlia els va explicar que l'hostessa era la seva cosina. L'àvia d'en Gerard la va intentar calmar, però na Júlia estava massa nerviosa. Entre tots la calmaren i començaren a explicar-li que la cridassin per assegurar-se que estava bé, però na Júlia no podia deixar de pensar-hi.

Al dia següent se n'adonaren que els reis havien arribat a Capdepera. S'havien de reunir els 4 per planificar alguna cosa.

Júlia: —Crec que hauríem de fer alguna cosa.

Gerard: —Hem de fer un pla.

Mirella: —Però com?

Biel: —Necessitarem l'ajuda de tot el poble.

Gerard: —Com avisarem tothom, Biel?

Júlia: —Hem de fer cartells.

Mirella: —Bona idea.

Una hora més tard, ja havien preparat tots els cartells. Ja estava tothom avisat. Ara només havien d'esperar el senyal.

A les 16:30 h del capvespre el rei i la reina varen anunciar que farien un discurs a la plaça Castellet a les 17:00 h. Hi havia tothom allà enmig.

A les 17:00 h en punt el rei va començar a dir:

Rei: —Soc el rei Lluís. A partir d'avui Capdepera és meva i res ho podrà impedir.

Biel: —Sí!

Rei: —Sí què, al·lot?

Biel: —Sí que hi pot haver una cosa que ho podrà impedir.

Rei: —Ah sí? I què és?

Biel: —La unió de tot un poble i el permís que ens fa ser un poble que no pots envair.

Rei: —No veig cap permís.

Júlia: —Ah no? I això què és?

Batlessa: —Aquest poble és nostre. No el pots envair, així que te n'has d'anar.

Rei: —Per què?

Batlessa: —Perquè ho diu el permís.

En aquell mateix moment el rei se'n va haver d'anar cap al seu regne, però la batlessa va anunciar que aquella nit hi hauria un sopar en el qual tothom estava convidat. Aquella nit donaren les gràcies als 4 nins per haver ajudat al poble. Ballaren i jugaren a jocs tota la nit. Sempre se'n recordaran...

LA FINAL

Pau Espiritusanto Chanton

Avui ha estat el darrer partit de la lliga. Anàvem segons a un punt dels primers. I ens tocava jugar contra ells, el Cala Millor. Només érem 8 persones, i tots jugàrem totes les parts.

Ja havíem encalencit amb quatre voltes al camp i passades en cercle. Llavors havíem agafat les camisetes del partit i havíem sortit. El capità era en Samuel.

Començàvem amb la pilota.

En Samuel li va passar la pilota a en Tobias, i en Tobias, a en Lluç. En Lluç li va passar la pilota a en Noel, i en Noel va marcar gol, amb un crit de «Gol» que s'escoltava des de la graderia.

Després li tocava treure a l'equip contrari.

Quan l'equip contrari ja va haver tret, el davanter els estava *regateant* a tots, però quan va haver tirat a n'Isaac es va fer un *paradón*. Era córner, perquè n'Isaac no havia agafat la

pilota; havia tret el córner i el davanter havia rematat amb el cap i havia marcat gol.

Anàvem empatats a la primera part. Ja havia començat la segona part.

En Samuel li havia passat la pilota a en Tobias i aquest no l'havia controlat bé i el davanter de l'equip contrari havia marcat gol. Després havia tret i havia tirat des de mig camp i havia marcat un golàs.

—*Grada: *Aplaudint**.

—*Noel: Venga, anem a fer la celebració d'en Gyökeres.*

Jo, en Samuel i en Lluc vàrem fer la celebració amb en Noel. Després va treure l'equip contrari i en Samuel va llevar la pilota al migcampista i va marcar un golàs a l'esquadra.

Després ja ens trobàvem a la tercera part i va treure l'equip contrari.

El migcampista va passar-li la pilota, fent una paret, i a continuació va marcar. Després va treure en Samuel i aquest li va passar la pilota a en Tobias, en Tobias a en Lluc, i en Lluc va tirar la pilota fortíssim a en Samuel, i en Samuel va marcar. Es va escoltar «Gol!!!», però en Samuel estava en fora de joc i no havia comptat el gol.

Érem a la darrera part. Anàvem empatats.

L'equip contrari va marcar, però era fora de joc. Després ningú havia marcat. Era el darrer minut. Li havien fet falta a en Noel. Quedaven 20 segons. En Noel va tirar i.... «Gol!!».

L'àrbitre va xiular i es va acabar el partit. «Hem guanyat la lliga!» celebràvem tots.

Finalment, vàrem haver guanyat la lliga i estàvem tots contents.

LA MÀGIA PERDUDA

Daniela Forján González

Si fa o no fa un parell d'anys una fada anomenada Estela vivia a un lloc fantàstic. Allà hi havia un llac molt ample i brillant on a dins hi havia cinc cignes molt bonics. N'Estela va anar a cercar el seu unicorn del 1000 anys anomenat Neptú, que l'acompanyava des de que la fada era petita.

Com que aquell dia feia molta calor se'n varen anar a banyar al llac. Quan varen sortir tenien gana. Llavors cadascú es va menjar una peça de fruita. La fada va menjar una fruita molt estranya. Es va sentir molt rara i va perdre la màgia. Per això va anar a demanar-la màgia a la seva amiga cigne, que nomia Neu. La cigne no sabia com ajudar-li a recuperar-la, i li va dir que anàs a demanar-la-hi a la papallona, anomenada Crisalda. Varen arribar on hi havia la papallona i li varen dir:

—Papallona, papallona. He perdut la meva màgia (na Crisalda va aparèixer d'entre les plantes).

—Oh, fada meva. Jo no crec que et pugui ajudar!

Llavors n'Estela va dir: —Papallona, on m'ajudaran?

La papallona va respondre: —L'ocell màgic et podrà ajudar!

La fada anava *lo* més ràpid que podia per poder recuperar la seva màgia. Fins que va arribar a la cova dels ocells màgics (era massa acolorida, però a l'unicorn que l'acompanyava li agradava).

—A la fi hem arribat —va dir la fada (era molt tard).

La fada va demanar a l'ocell anomenat Sol si sabia com recuperar la màgia. I ell va dir que no amb el cap. Per això, en Sol va enviar-los a la torre de la bruixa (ningú s'atrevia a anar allà; a tothom li feia por). La bruixa, anomenada Lluna, era la més poderosa i encantadora professional de la ciutat. La fada va arribar a la torre de la bruixa i li va contar tota la seva història. Na Lluna ho va entendre i a la fi no era dolenta amb els altres. Aleshores la bruixa li va fer uns quants encanteris per donar-li els seus poders, però... no va sortir tan bé perquè els poders naturals de la fada eren que volava com una au i que feia créixer les flors. Ho va provar i res no funcionava. La bruixa havia posat la *pòcima* que no era!

La fada Estela, tota *assustada*, plorava dels nirvis de no poder tornar a volar. La bruixa la va tranquil·litzar i li va dir: —Tot anirà bé, no et preocupis.

La fada va contestar: —Però com?

—És molt fàcil. Només has de callar i seguir les meves passes.

1. Beu aigua.

2. Fes dues cucaveles.

3. Respira.

I ja estaria.

La fada, tota sorpresa, va dir:

—Ja està? Només això?

—Sí, filleta. Sí —va dir la bruixa.

Finalment la màgia de la fada Estela no va tornar a ser la mateixa, però s'hi va acostumar.

I com acaben els contes: «Aquest conte s'ha acabat i si no és mentida serà veritat!».

FI

EL LLAPIS

Javier Vaca Hermosell

Fa qui sap quants anys hi havia un llapis petit, alegre i molt divertit. El llapis tenia uns peus i cames molt prims. El llapis era de tres colors: negre, blau i beix. A la punta, com tots els llapis, tenia carbó per dibuixar. Tenia uns braços molt prims, igual que les seves cames. Tenia ulls mitjans, pestanyes grans i una boca mitjana.

D'altra banda, també tenia una goma malvada i quadrada amb ulls grans, pestanyes grans i boca mitjana; cames primes i braços també prims.

—Això fa exactament quants anys?

—No se sap, però segur que abans dels déus.

—I on vivien?

—A un món on tot es dibuixa.

Temps després a la goma malvada se li va ocórrer una idea malvada. Quina idea? Esborrar tot *lo* del seu món, fent un

exèrcit de gomes, al qual cada vegada s'unien moltes més gomes.

Quan varen ser moltes varen començar a esborrar-ho tot. Varen començar pels supermercats; després pels cotxes i varen seguir pels arbres i arbustos. El llapis ho va saber i va intentar aturar-les, però les gomes li varen esborrar tot el que aquest havia dibuixat. I ell es va rendir, però no del tot.

Quan era molt, molt petit, el seu padrí i la seva padrina li varen contar una història molt interessant. La història tractava de que si anava a una cova amb aigua i trobava un calamar que li tiràs tinta i menjàs la tinta es convertiria en una cosa anomenada tinta.

—I què té d'especial un bolígraf?

—Que una goma no te'l pot esborrar. Això fa que tot el que el bolígraf dibuixi quedi per sempre.

El llapis va començar l'aventura. Va haver de recórrer totes les muntanyes, les pedres, molts de llacs, molts de rius i algun país. Fins que va arribar a una cova molt gran, on es va trobar molta aigua, peixos, taurons, algues i calamars. Tot això dibuixat.

—Què va passar?

—El llapis tenia molta curiositat i se'n va anar a l'aigua, però es va trobar un calamar: el calamar li va llençar tinta i el llapis es va menjar la tinta sense voler. I es va transformar en bolígraf! Quan es va haver transformat se'n va anar a lluitar contra les gomes, menys amb la més perillosa, que cada vegada s'escapava. Però finalment el llapis va aconseguir capturar la goma malvada.

—I com la va capturar?

—El llapis transformat li va posar un forat tapat per a que caigués sense que adonar-se'n. Quan va haver caigut, el llapis transformat va dibuixar una cel·la feta de tinta per a que no ho pogués esborrar. Després va dibuixar amb tinta tot el que havien esborrat i va dibuixar moltes més coses.

I qui no ho vulgui creure que ho vagi a veure...

ALUMNAT DEL CEIP S'ALZINAR

RECERCA DEL PASSAT

Zihan Zhou

Fa uns anys a un poblet de Califòrnia hi vivia una família amb diners que tenia una filla única. Vivien sense cap temor fins que varen començar a córrer rumors de que una guerra s'apropava. Ningú del poble estava disposat a creure allò, però al cap de poc temps, el president d'aleshores va començar a cercar homes per combatre i tots els pobles i ciutats es varen omplir de traïcions i mentides i no hi havia manera de confiar en la gent. És clar que eren altres èpoques i això és només l'origen i les arrels de la nostra vertadera protagonista, na Iria. Encara que el món ara es veu molt més segur, no confiïs en ningú. Tots menteixen en aquesta història.

Ella, na Iria, era una nina òrfena que no sabia res del seu passat i tot perquè havia tengut un accident en què el seu pare havia mort i la mare s'havia suïcidat al cap d'un temps, deixant la filla sola.

Na Iria entrenava com a espia. A partir dels tretze anys havia començat a preparar-se per descobrir el seu passat, del qual havien contat que era molt turbulent i ple de problemes familiars.

Quan va haver complert els setze va començar amb la recerca, deixant enrere la seva identitat. Mentia per salvar-se i sobrevivia venent drogues, però tot té un motiu...

Un dia va trobar un jove moribund al cantó d'un carrer. Estava tot xop de sang i plovia a bots i barrals. Na Iria se'l va endur per curar-lo (tampoc era tan insensible). Va resultar que al dia següent el jove es va despertar desorientat i va contar que l'havien ferit el dia abans amb una arma. Li va dir el seu nom i li va donar les gràcies.

Els dies següents vivien junts i tot anava com la seda, tant que tot pareixia planejat. Podria ser, no? Però òbviament havia de passar alguna cosa. I doncs... no s'equivocava.

Al cap de poc el jove va desaparèixer sense deixar rastre. La noia no va poder dormir bé i al final va decidir oblidar l'assumpte perquè tenia moltes tasques pendents per realitzar.

Va començar a posar-se seriosa en el tema del passat. Anava a llocs on s'havien vist o on havien viscut els seus avantpassats, cercant pistes o almenys un poc d'informació. Amb aquest patró va anar passant per cases abandonades, boscos... fins arribar a la cabanya on havia començat tot. Era una cabanya vella però molt ben decorada i tota abandonada. Es trobava enmig d'un bosc, en una muntanya d'Irlanda. A dins hi havia objectes d'altres èpoques i un diari del segle passat. S'hi veia una notícia principal que anunciava una guerra. Va suposar com era la guerra i què havia passat. A continuació, després de repassar bé que no hagués passat per alt cap detall, se'n va anar i va escoltar una veu darrere seu que deia:

—Ei. Qui ets? Què fas aquí, dona?

Na Iria es va girar i no va veure ningú. Llavors la mateixa veu va repetir el mateix. I na Iria va respondre:

—Soc na Iria, descendent del propietari d'aquesta cabanya.

Hi va haver un segon de silenci desconcertant. Aleshores es va sentir un crit agonitzant que li va fer activar el seu instint.

Per això va començar a córrer amb totes les seves forces cap a la ciutat. Després, quan va haver arribat, es va tranquil·litzar i es varen calmar els batecs del seu cor. No hi va pensar més i se'n va anar a un altre lloc, on havia viscut l'àvia de la seva àvia, que era la filla de la família que vivia en un poble de Califòrnia. Per cert, havia dit que tothom menteix en aquesta història, no? Esperau, que ja veureu per què heu de desconfiar.

Ara continuam amb na Iria anant al poble californià per fer una recerca.

En arribar va començar a cercar gent que tingués informació o que pogués aportar ajuda. Va trobar una velleta que deia que havia conegut la filla d'aquella família i que estava mig *loca* i tenia alzheimer, encara que va dir que li sabia molt de greu la tragèdia de com una família tan perfecta i pacífica havia estat destruïda i derruïda per culpa de la guerra que s'havia ocasionat per una rivalitat entre els polítics. Per sorpresa seva, endevina? L'endemà na Iria va tornar a cercar aquella doneta, perquè ella li havia promès una segona part de la seva narració. Però quan va haver arribat només l'esperava l'ambulància en comptes de l'amable somriure de la dona d'ahir. Aquella dona havia mort enverinada el dia abans a la nit. Les càmeres de seguretat afirmaven que havia estat un

home jove qui l'havia assassinada per saber tant d'una història oculta i passada.

Na Iria cada vegada sentia i pressentia que ella coneixia aquell jove. Podria ser que l'estiguessin perseguint per impedir-li conèixer la veritat oculta. Aquella època havia estat obscura, però què li devien ocultar a la protagonista —es demanava—? Bé, era millor no pensar-hi. Ara sí que na Iria ho volia saber, i moriria si no ho descobria. Cada nit la passava a un lloc diferent, fixant-se en si algú la seguia. Mentrestant seguia coneixent cada vegada més del seu passat. Confessant-ho, estava plena de traumes i baralles. Exemples? Com un *tio* seu havia atacat i havia intentat matar son pare. Així que cada vegada les coses eren més complicades.

En un dels seus viatges (anava cap a Noruega) per fi va trobar un detalllet que confirmava la teoria de que l'espia ven. El dubte és com el varen descobrir i com sabien de la seva recerca. Dissimulava que no havia notat res i en arribar a Noruega es va esfumar i va intentar escapar de la vigilància constant que rebia d'aquells desconeguts. Una cosa segura és que estava en perill. Va anar a un bar per beure i espiant va veure que li posaven una *píldora* per dormir. A continuació, es va assegurar de no deixar més pistes i sortia de nit. Tot això

mentre seguia amb la recerca i cada nit somiava en el jove a qui havia salvat, transformant-se en una figura horrorosa que gotejava sang. La por no la guanyava, però estava molt malament i tenia paràlisi de somni. La seva salut empitjorava i va resar per sobreviure a aquest viatge. Cada dia pregava i començà a sentir-se millor. Potser només era pel fred i el mal temps, que es trobava en aquest estat.

Moltes vegades considerava l'opció de tornar a casa, però no es rendia. Coses que es notaven... Primer millorava, però s'estava esgotant massa mantenint-se oculta i li feia mal.

En un dels diversos països va veure amb els seus ulls uns quants accidents que sempre tenien un factor comú: el copilot sempre moria sense motiu.

Na Iria es va anar preocupant perquè la gent havia començat a desaparèixer i també la quantitat d'assassinats era molt alta. Ho intentava ignorar, però era inevitable pensar que tot això havia sigut després del moment aterridor a Irlanda. I... Sí, va tornar. Es va endinsar silenciosament i va enxampar el jove que havia salvat ja feia nou mesos. Ell parlava arrossegant paraules i destruint quadres. Na Iria estava paralitzada:

—Què fas tu aquí?

El jove es va girar, somrigué i digué aquestes paraules:

—Soc jo qui comanda tots els problemes i jo he matat la persona que et segueix. Soc el traïdor de la nostra família —va dir, confessant-ho tot.

A na Iria el món se li va caure al damunt, així que tot era mentida...

En aquell precís instant el jove va intentar matar-la i varen començar una lluita que va acabar amb na Iria disparant-li un tret i dient:

—Jo no mato la meva família. Jo mato qui traeix la meva sang.

I és que el jove va revelar a l'últim moment que era el seu germà. I... Recordau que jo havia dit que tothom menteix? Doncs no. Soc jo qui vaig dir això per jugar amb la vostra ment. Tot és veritat.

NA MARIA I EL SEU CA

Ana Beatriz Guidini Martínez

Hi havia una vegada una nina que es deia Maria. Tenia un ca que es deia Max. Tots dos eren molt amics i mai se separaven.

Un dia na Maria es va aixecar i va veure que en Max no era amb ella i va partir a cercar-lo. De sobte va rebre un missatge que deia «El teu ca és a una muntanya molt perillosa. Hauràs d'anar a cercar-lo i hauràs de passar molts d'enfrontaments».

Na Maria, en llegir aquell missatge d'un desconegut, va tenir por, però ella només volia el seu ca. Aleshores va preparar una motxilla amb aigua i menjar per a dos dies i també menjar per al seu ca. I abans de sortir va dir als seus pares:

—Mare, jo estaré bé. No et preocupis. En dos dies tornaré a casa amb en Max.

Aleshores na Maria va partir i va veure un cartell on se li explicava la primera prova que havia de passar: Havia de pujar

a la muntanya, però havia d'anar alerta perquè hi havia molts de pinxos. La va pujar, però es va fer un tall. Després d'això va poder entrar dins la muntanya i una veu misteriosa li va dir:

—Has pogut passar la primera prova, però aquesta és més difícil. Ha, ha, ha.

—Qui ets? —va demanar na Maria a la veu misteriosa. Però aquesta no li va respondre. Després d'haver dit això va aparèixer una pedra gran i rodona i les parets varen començar a moure's. La veu misteriosa li va dir:

—Hauràs de passar aquesta fase corrent per les parets quan la pedra caigui a terra.

Na Maria, quan ho va sentir, es va posar molt nerviosa i va començar a suar, però va passar la prova i va entrar a un dormitori estrany. Allà es va posar a menjar. Després va sentir la mateixa veu, però estava tan cansada que es va adormir.

L'endemà na Maria va veure que no era a ca seva; era a un camp preciós on hi havia un riu. Després va sentir la veu que deia:

—En aquesta fase hauràs de nedar per aquest riu, però vés alerta, perquè hi podria haver qualche peix malvat.

—Què? No pot ser! Aquí puc morir —va contestar amb por.

Però na Maria volia veure el seu ca, així que va entrar a poc a poc a l'aigua.

—Fa molt de fred, l'aigua està congelada —va dir, estirant tot el cos.

Quan va haver entrat per complet va nedar molt a poc a poc per no alterar cap peix dolent. Van passar una minuts i na Maria va notar alguna cosa al peu que li feia mal. A poc a poc el dolor començà a pujar-li per tot el cos.

—Au! Me fa mal tot el cos —va dir na Maria.

Després va arribar a l'altra banda, on hi havia una superfície plana on podia descansar. Na maria va preguntar en veu alta:

—Què m'ha picat? Per què em fa tant de mal?

—Això és una poció que vaig posar al riu mentre nedaves. Et farà mal tot el dia. Demà ja no ho notaràs —li va dir la veu misteriosa.

Llavors na Maria va descansar en terra. Mentre descansava va beure aigua, però era estranya i de color lila. Era una poció per fer venir son a la gent. Per això, a poc a poc, na Maria es va adormir. Mentre dormia alguna cosa estranya la va agafar i la va dur a un altre lloc. Era la darrera fase.

Na Maria, quan va obrir els ulls, estava un poc marejada, però va veure que havia passat la fase anterior i que ara es trobava a un laberint.

—Al final del laberint hi haurà el teu ca —va dir la veu misteriosa.

Na Maria es va posar contenta. Es va posar a caminar, però era molt difícil, ja que no veia la sortida. Després d'una hora i mitja na Maria estava molt marejada de fer voltes i li va dir a la veu:

—Estic cansada. Pots ajudar-me un poc?

Poc després, en terra, varen aparèixer unes fletxes que la guiaven, va seguir-les i va trobar el final, on hi havia en Max.

—Max —va cridar molt emocionada. El va abraçar i li va donar menjar i beure. Després va veure darrere ella una persona vestida de negre.

—Qui ets? —va preguntar na Maria.

La persona es va llevar el capell i ella va dir:

—Joan! Què fas aquí? Vares ser tu qui va robar el meu ca?

En Joan era el millor amic de na Maria, però estava *obsessionat* amb el seu ca.

—Sí, jo el volia per a mi —va dir en Joan.

Na Maria va agafar en Max i va tornar a casa. Quan va obrir la porta va veure que els seus pares estaven molt preocupats per ella i es varen posar molt contents.

—Què t’ha passat? Estàs molt pàl·lida —va dir la mare amb preocupació.

—Mare, he trobat en Max! En Joan me l’havia robat. Ja no vull ser la seva amiga —va dir na Maria, decebuda.

Després na Maria i en Max varen passejar per molts llocs com abans feia.

I així na Maria va viure feliç amb el seu ca Max, el seu millor amic per sempre.

EL JOVE DETECTIU

Mohamed Saleh Hessina Hayub

Hi havia una vegada l'any 2025 un petit nin que vivia a Espanya i li agradava molt resoldre misteris. El jove, que nomia Pere, era molt intel·ligent i esportista i de gran volia ser un gran detectiu.

Un dia corrent, quan en Pere tornava de l'escola cap a ca seva, va contemplar com una casa estava en flames. Es va quedar un moment mirant com el foc s'estenia per tota la casa mentre venien els bombers. Quan arribaren els bombers varen controlar ràpidament el foc i en Pere se'n va anar a ca seva amb molta curiositat, demanant-se a ell mateix coses com: qui i per què hauria provocat l'incendi?, hi devia haver gent a la casa a l'hora de l'incendi?, com es devia haver provocat?...

Després d'un temps pensant en aquell incendi tan misteriós en Pere va deixar de pensar-hi fins que uns dies més tard, tornant de l'escola, va veure dos policies davant de la casa que s'havia pegat foc.

El petit Pere es va amagar a les jardineres per escoltar la seva conversació.

—No hi ha proves de com es va originar l'incendi.

—No. Suposo que serà un misteri mal de resoldre.

En Pere va tornar a ca seva pensant que no podia ser mai que no hi hagués cap prova. Així que, passats uns dies, i tot i que el misteri de la casa en flames ja havia estat oblidat, en Pere va decidir anar a la casa cremada a explorar.

Després de dues hores cercant per tota la casa, en Pere va pujar a l'habitació i es va adonar que feia molta més olor de cremat a aquella habitació que a la resta de la casa. En Pere, estranyat, va començar a cercar alguna pista. Unes cendres misterioses dins la paperera li van cridar l'atenció i va decidir telefonar a la policia per avisar-ne. Els policies van agafar una bossa i van ficar les cendres per dur-les a analitzar.

Quan les varen haver analitzat, varen trobar restes d'ADN i gràcies a això varen poder descobrir qui havia provocat l'incendi. Els policies varen trobar on vivia i varen empresonar un tal Kobel Jaussen.

Finalment, en Pere es va acabar fent famós a tot el país i tot li va anar sobre rodes de llavors ençà.

MIRA PER ON!

Andrea Vega Contreras

Un bon dia a l'escola de Capdepera hi havia una nina que nomia Andrea. Les seves aficions eren cantar, ballar i fer teatre. De gran volia ser cantant i actriu.

Just després del pati tocava Ciències, i a ella i a les seves amigues Leyre, Nina i Chloe no els agradava. Però, de sobte, va passar una cosa inesperada i increïble. Un helicòpter va aterrar al pati. L'helicòpter era gran, i tenia unes lletres negres que posaven H.P. (Helicòpter privat). N'Andrea no s'imaginava què podia significar, i en un moment donat, una dona va sortir de l'helicòpter i va agafar un micròfon per dir:

—Senyoreta Andrea, vingui a l'helicòpter. l'esperam.

N'Andrea s'*assustà*, no s'ho esperava. En pujar a l'helicòpter s'adonà que era una cantant molt famosa. Realment, la que més li agradava del moment!

La cantant va descobrir que n'Andrea tenia un gran talent a través d'un canal de Youtube d'una amiga seva. Per això, la cantant li va proposar fer una cançó amb ella i n'Andrea acceptà fora pensar-ho ni un moment.

Just aterraren a Madrid i anaren cap a l'estudi per gravar la cançó. N'Andrea volia escriure la lletra explicant el que li havia passat el mateix dia i com s'havien conegut. I així ho feren. L'endemà tornaren a l'estudi i així durant un mes i mig.

—Ja la tenim! —digué n'Andrea.

—Ens falta el títol —va dir el productor.

—Jo ja el tenc —contestà la cantant.

—Ah sí? Quin? —va demanar el productor.

—«Només per un vídeo».

—M'encanta! —digué n'Andrea.

—Estic d'acord. No se'n xerri més, demà es pujarà la cançó —va dir el productor.

L'endemà les amigues de n'Andrea li telefonaren per donar-li molt de suport. Dos minuts després va sortir la cançó i tots botaven d'alegria. Era increïble que una nina de dotze anys hagués fet una col·laboració amb una cantant que duia deu anys de carrera.

Finalment, van passar els anys i ara n'Andrea és una cantant i actriu molt reconeguda. A més, està de mentora a «La Voz Kids», tal com ella havia somiat des de petita.

